

Prædiken 5. søndag efter påske m nadver

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Johannes 17, 1-11

Vil I rejse jer og høre dette hellige evangelium som evangelisten Johannes skriver:

Korsvar:

Sådan talte Jesus; og han så op mod himlen og sagde: »Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til.

Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig, og de har holdt fast ved dit ord. Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig. For de ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed forstået, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at det er dig, der har udsendt mig.

Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det, du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi. Da jeg var sammen med dem, holdt jeg dem fast ved dit navn, det, du har givet mig, og jeg vogtede dem, og ingen af dem gik fortabt, undtagen fortabelsens søn, for at Skriften skulle gå i opfyldelse. Nu kommer jeg til dig; og sådan taler jeg i verden, for at de fuldt ud må have min glæde i sig. Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed. Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden. Jeg helliger mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden. Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.

Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«

Amen

Prædiken:

Evangelieteksten er et uddrag af den bøn, som ofte kaldes 'Jesu ypperstepræstelige, fordi den markerer afslutningen på Jesu afskedstale i kapitel 14-16 i Johannes evangeliet.

Bønnen udfolder en bestemt bevægelse, der begynder hos Gud, går gennem Jesus og ud til mennesker, cirkler rundt.

Når vi er her i søndagene mellem påske og pinse prøver jeg at have øje for en mere overordnet sammenhæng imellem søndagene. Vi anser søndagene for at være en udklang af påsken, som ændrer sig undervejs og ender med at være en slags stilfærdig, mild og lyrisk forberedelsestid til pinsen – nærmest på linje med advent og faste som forberedelse til jul og påske.

Der er en meditatív, inderlig tone i de mange læsninger fra Johannesevangeliet, som bliver stadig mere fremtrædende gennem de seks søndage. Jesus betoner gang på gang det ubrudte fællesskab mellem ham og Faderen, mellem os og ham, som Helligånden vil gøre levende for os.

Denne cirklen og repetition giver teksterne og søndagene deres meditative tone, som jeg har prøvet at underbygge i mine salmevalg.

Bevægelsen består i den herlighed, kærlighed og det liv, som Gud har givet Jesus, og som Jesus giver videre til mennesker: Med Jesu virke er der sat en bevægelse i gang, som skal fortsætte efter hans bortgang fra den jordiske scene.

Bevægelsen, som Gud har sat i gang, skaber enhed mellem Gud, Jesus, Helligånden og os. Jesus beder om, at disciplene må blive holdt fast i denne enhed, når Jesus ikke længere er fysisk i verden.

Hvorfor er det nødvendigt at bede om denne fortsatte enhed? Det er nødvendigt, fordi Guds herlighed, kærlighed og liv ofte i vores verden viser sig i sin modsætning, eller skjult, så vi får svært ved at se det og dermed holde fast i troen. Vi falder fra eller holder fast i egne forestillinger.

Denne pointe bliver tydeligere, når vi læser evangelieteksten i den nye oversættelse, *Bibelen 2020*, hvor ordet 'herliggjort' oversættes med 'magtfuld', og "Jeg har herliggjort dig på jorden" oversættes med "Jeg har vist menneskene din styrke".

At herliggøre er i denne forstand forbundet med magt og styrke, og hvad det indeholder, viser Jesus, når han på korset råber: "Nu er alt, som det skal være" (Joh 19,30).

Styrke og magt er altså ikke en magt over lidelsen ved at undgå denne, men ved at gå gennem den.

Det, der ser ud som nederlag og fiasko, er Guds 'maske', den skjulte Guds fremtræden i verden. Nederlaget, fiaskoen og lidelsen er i virkeligheden magt og styrke.

Frimenighedspræst og forfatter Mathias Secher Rom, skriver i sin bog *Magtesløs styrke*, (LogosMedia, 2020), at Gud har et andet 'styresystem' end verden og os:

Vi forbinder magt og herlighed med at kunne overkomme og overskue problemer. Så er vi på livets plusside. Når der sker noget, der gør os afmægtige, ryger vi ned i livets minusside. Dette betragter vi som nederlag og fiasko. Vi higer og arbejder på at komme på livets 'plusside' igen.

Men den kristne tro udfolder et andet livssyn: i afmagten møder vi Kristus og der, i afmagten, giver han os et nyt perspektiv, der viser os, at afmagten er stedet for Guds kræfter, Guds kærlighed og Guds liv med os. Livets 'minusside' er dermed et herliggjort, magtfuldt sted at være.

Hvad betyder det for os i praksis? Det betyder, at forladthedens og nederlagets sted er fyldt med Guds nærvær. Det er dér, Gud siger: "Alle mine kilder skal være hos dig". Det er dér, håbet er.

Paulus skriver til menigheden i Rom, at vi netop må leve i håb. Ikke et håb, vi ser opfyldt, for så er det ikke et håb længere. Men et håb på det, vi ikke ser, og derfor venter på med udholdenhed.

Enheden med Gud begynder hos ham, går gennem Jesus og til os. Vores fastholdelse i denne bevægende enhed sker gennem bønnen. I bønnen retter vi henvendelse til Gud og beder om hans nærvær.

Kingo har i salmen "O Gud, du ved og kender" som vi lige har sunget, netop indfanget bevægelsen: I første vers bekender jeg, at jeg ikke ved hjælp af egne kræfter kan holde mig til Gud. Jeg er nødt til at få kræfterne fra Gud.

I vers 2 beder jeg og bekender samtidig: Grunden til, at jeg ikke kan holde mig til Gud af egne kræfter, er mit hjertes hårdhed og hovmod.

Dette kommer af de høje tanker, jeg gør om mig selv, som fortrænger den ydmyge kærlighed til andre.

I sidste strofe beder jeg om, at jeg i døden må finde trøst i Jesu lidelse og død. Ordet 'liv' skifter betydning i salmen: Der er mit liv, som forsvinder, når jeg dør.

Derfor beder jeg om, at mit liv må begynde, det vil sige det evige liv. Jeg skal ikke frygte døden, men kan trygt skynde mig hen til livet, det vil sige det evige liv eller Jesus.

Kingos salme er udtryk for en naturlig og selvfølgelig sammenhæng mellem tid og evighed, mellem livet her og livet i evigheden.

Så pointen i dag er, at vi er i den enhed med Gud og Jesus, som Jesus bærer frem i sin bøn for os, så døden er ikke at frygte.

Amen